

3.s.e.trin. 2018

Gudstjeneste i Ulfkær kirke kl. 10.00

813: Solen begynder at gløde (fra 100 salmer)

844 Med favnen fuld af kærlighed v. 1-3 + 4-6

289: Nu bede vi den Helligånd

-

167 Hører I, vor Herre kalder v. 1-8 (mel. Kirken er som himmerige)

167 Hører I, vor Herre kalder v. 9- 11 (kun i Ulfkær kirke efter nadver)

31 Til himlene rækker din miskundhed, Gud

Verdens bedste historie

Lignelsen om faren og de to sønner er verdens bedste historie. Den rummer det hele: faderopgør, broderjalousi, rejsen ud og hjem igen, fornedrelse og oprejsning, synd og anger, og bedst som man tror, at det hele er endt i en happy ending, kommer storebror hjem og laver rav i den.

For det ender både godt – og så alligevel ikke helt godt. For hvad med forholdet til broderen? Hvordan ender det?

Det er og så en historie, som fortæller om menneskets skyggeside. Om vores jalousi og vores retfærdighedstrang.

Om vores evige higen efter at få lige så meget som alle andre, eller i hvert fald at få det vi føler os berettiget til.

Vi genkender det fra vores eget liv med vore søskende, vi kan se det på vore egne børn, når vi giver den ene noget mere end den anden, fordi der er behov for det. Vi giver ikke vore børn det samme, men det, de har brug for.

Storebroderen

De fleste af os hører historien ud fra storebrorens vinkel. Vi mærker hans vrede, hans skuffelse, hans jalousi. Her har han arbejdet hos sin far i al den tid, hvor lillebroren har været ude og føjte.

Lillebroren har brugt rub og stub af sin fædrene arv, og levet et udsvævende liv. Og alligevel bliver han mødt ved sin hjemkomst af sin far, som ikke bare kommer løbende imod ham med kys og omfavnelser, men som også holder en fest for ham, alt imens den ældste søn stadig arbejder ude på marken.

Når vi hører historien ud fra storebrorens synsvinkel, har vi nemt ved at dømme lillebroren, den yngste søn. For den yngste søn har formøblet sin formue væk, mens den ældste aldrig har bedt sin far om noget. Den yngste søn er endda så snedig eller udspekuleret, at han indstuderer, hvad han skal sige til sin far ved sin hjemkomst, så han kan være sikker på, at han vil blive lukket ind i huset igen.

Skamløs kærlighed

Det er som altid en fortælling tæt på det almindelige levede liv, som Jesus fortæller. Arv og søskendejalousi er noget enhver kan forholde sig til og kender til.

Men det mærkelig er, at vi helt glemmer at se hvad faderen gør. For han er jo fuldstændig skamløs og vanvittig. Det handler om en vanvittig kærlig far, der, på tværs af alle vedtagne normer ikke skammer signetop over at være kærlig.

En far

Jesus indleder fortællingen med ordene: ”En mand havde to sønner”...Og enhver jøde, der var fortrolig med Det gamle Testamente, vidste allerede ved denne indledning, at nu ville det gå grueligt galt.

For det gør det altid i det gamle testamente, når en far har to sønner: Kain og Abel, Ismael og Isak, Esau og Jakob – alle historierne handler om favorisering, om søskende jalousi, om arv og velsignelse, der går til de forkerte.

Det gamle Testamentes Gud holder af en eller anden grund som regel holder med den yngste, selv om den førstefødte ældste brødre altid har været slemt favoriseret i forhold til det retslige.

Det skamløse i denne historie som vi har hørt i dag er, at lillebroderen kommer og faktisk erklærer sin far død for

at få hans penge. Ellers ville han jo ikke kunne arve. Ved at kræve sin arv, så erklærer han faktisk faderen for død. Prøv selv at tænke, hvis du gjorde det samme?

Og ikke nok med det. Sønnen går i svinene, som vi hører – og det er meget værre end at gå i hundene for en jøde, der af religiøse årsager ikke vil hverken røre eller spise svinekød.

Og da den yngste søn forbereder en lang bodstale til sin far for at kunne vende hjem, så når han slet ikke at sige noget som helst før faderens skamløse kærlighed kommer ham i forkøbet.

Det er hvad der er på spil i dag:

Skamløs kærlighed. En kærlighed, der ikke skammer sig. Og det er en kærlighed fra evigheden.

Måske overrasker fortællingen ikke os mere, som den ville gøre over for en jøde dengang.

Vi er vant til at tænke, at faderens væsen er kærlighed og selvfølgelig skal en far tage ham til sig igen. Og sådan tænker vi, fordi kristendommen er gået i kødet på os.

Men i denne gammelorientalske sammenhæng, hvor historien bliver fortalt, skulle en far i hvert fald slet ikke gøre som denne far gør. Sådan skulle en god far IKKE handle.

Han skulle i stedet, som en vældig patriark have *bebrejdet* sin søn denne utrolig dårlige opførsel. Han skulle have ham stege lidt i en lang dårlig undskyldning og fået ham til at gøre bod så alle kunne se det.

Han skulle have sat ham til at arbejde hårdt på en anden gård, så han efterhånden kunne vise sig værdig til faderens værdighed og tilgivelse, ja optjene værdighed til at blive kaldt hans søn.

Alt dette er i grunden også hvad den yngste søn forventer og som han forbereder sig på for at kunne vende hjem.

Men denne far, som Jesus fortæller om, handler i stedet for en samfundsnedbrydende, øllebrødsagtig, umoralsk og holdningsløst handlende far.

Og han løber oven i købet sønnen i møde med glæde, festhumor og smil. Sætter en ring på hans finger som får at forbinde sig til ham igen og slagter det bedste dyr han har.

Faderen er på mange måder en fuldstændig latterlig figur.

Han er en hønemor frem for en mægtig patriark! Han viser sig som afmægtig *og* som kærlig.

Men måske er det netop dét, der gør, at han *har* al magt. For det fortællingen viser, at faderen har al magt i forhold til *alle* menneskelige normer.

Og dermed viser han, hvordan Gud handler og hvordan Gud er: Nemlig *uafhængig af alle menneskelige etiske normer og menneskelig og tidstypisk moral!*

For det viser et billede af Gud, der handler uafhængig af, hvad folk må tænke om ham.

Og det er det befriende ved denne fars måde at handle på.

Velkommst

Her til sidst: Filosoffen Hannah Arendt siger et sted: »Hvis det er godt at blive anerkendt, så er det bedre at blive budt velkommen«. Det er meget vigtige ord i en tid, hvor anerkendelse er livet om at gøre for mange af os, og hvor værdi tælles i likes og i hjerter på sociale medier.

Den ældste søn vil anerkendes for sin indsats, den yngste søn vil anerkendes for sin evne til at gå i sig selv og angre.

Faren siger bare: Velkommen hjem! Velkommen indenfor til festen! Vi mennesker higer efter anerkendelse, fordi anerkendelse gør godt, anerkendelse sætter pris på vores indsats og vores præstationer.

Og er ikke noget i vejen med anerkendelse, bortset fra at mere vil have mere, og at anerkendelse vil have mere anerkendelse.

Velkomst er anderledes.

At blive budt velkommen er at blive taget imod og blive vedkendt – velkomst er, at nogen vil kendes ved os, ikke for det, vi præsterer, men for det, vi er, ja, på trods af det, vi er.

Dåben af helt små spædbørn er en velkomst – ikke fordi de kan noget særligt ud over at være spædbørn, men fordi de er til.

Lignelsen, som Jesus fortæller os i dag, viser os Gud som den, der vedkender sig sit menneske og byder det velkommen. En velkomst kan vi hverken spare op til eller gøre os fortjent til, sådan som verden vil.

Det er hele forskellen på menneske og Gud og derfor er denne historie verdens bedste historie! Amen.